

דפייגור

יום ו', א' באדר ב' תשפ"ב, 4.3.2022, גיליון מס' 5019

בשורת אביב

ישיבת הנהלת קהילה 21.2.2022

1. קביעת יום לישיבת הנהלה

נקבע יום שלישי בשבוע כיום המפגש בשעה 17:00. הישיבה תארך שעתיים עד שעתיים וחצי.

2. תפקיד הנהלת קהילה

לנהל את החיים השוטפים של הקהילה בכלל התחומים במטרה לספק את השירותים והצרכים של הקהילה.

3. אישור פרוטוקול

הפרוטוקול ישלח לאישור חברי ההנהלה ורק לאחר אישורם יפורסם לציבור.

4. אישור סודיות

חברי ההנהלה חתמו על מכתבי סודיות מתוך תפיסה שמה שנאמר בישיבה נשאר בה.

5. תקציב

התקציב יוצג לחברי ההנהלה מידי רבעון.

6. נושאים לטיפול

הנושאים ירוכזו למאגר נושאים לדיון בישיבות ההנהלה.

ישיבת ועד הנהלה 17.2.2022

1. פתיחת עמותה לתרבות

משרד התרבות שינה את דרך התמיכה בחבורות הזמר. על מנת שיוכל לתמוך, עלינו להקים עמותה. מוצע להקים עמותה שמטרותיה תרבות, פנאי, חינוך וזאת כדי לאפשר לעמותה מגוון פעילויות בתחומים שמעבר לקולית. הוועד מאשר את הקמת העמותה. חברי העמותה יובאו לאישור הוועד.

2. סיכום עסקים - סקירה

מנהל עסקים סקר את אחי"ג. התחזית היא לרווח של כ-7.8 מלש"ח ל-2021. החוב העסקי במגמת קיטון יפה בשנים האחרונות, לרבות 2021. יתרת חוב של כ-13 מלש"ח לעומת 20 מלש"ח ב-2020. העברות רווחים ליגור ב-2021 עמדו על 6 מלש"ח. העברה מתוכננת ל-2022 6.8 מלש"ח. הוחלט על סגירת הלולים בעקבות המשבר המתמשך בענף הפטס בארץ בשנים האחרונות. הוצגה סקירה כללית על תוכניות עתידיות לפיתוח עסקי, בעיקר בתחומי הקרקעות. כחלק מתהליך תוכנית האב של יגור, יתואם בהקדם מפגש של הצד העסקי עם א.ב. תכנון, אשר עוסקים בתוכנית האב, וזאת על מנת להגיע לתוכנית, הרואה גם את צרכי הקהילה וגם את הצרכים העסקיים לטווח הארוך.

3. אישור המשך שותפות בגד"ש עם עודד יפה

לגדי"ש שותפות ותיקה לגידול זרעים על שטחי יגור ביחד עם יזם חיצוני.

יש צורך לקבל אישור משרד החקלאות לשותפות של גורם נוסף בקרקע חקלאית של יגור. הוחלט לפנות למשרד החקלאות ולבקש אישורו להמשך השותפות.

4. תזרים - סיכום 2021 וינואר 2022 (סקירה של הגזבר)

נסגרו שומות מס על שנים 2015-2020 בסך 9 מלש"ח. (הושגו הסכמות והכסף שולם). סיימנו עם חריגה של 2.5 מלש"ח מתקציב השימושים ב-2021. בוצעו השקעות של 7.5 מלש"ח בבנייה ב-2021 וצפי ל-8 מלש"ח ב-2022.

החוב לחברים כבר נושק ל-60 מלש"ח, אך היתרות עולות במקביל, כך שיחס כיסוי החוב של הקיבוץ כלפי חבריו עולה. יחס הכיסוי היום עומד על 90% לעומת יחס הכיסוי בשנת 2017 שעמד על 42%. (המשמעות היא שאל מול 60 מלש"ח חוב, עומדות יתרות של 55 מלש"ח, לעומת ערב השינוי בו היתרות היו קטנות באופן משמעותי מהחוב לחברים).

5. דיווח ראשוני מהנהלת קהילה עם סיום חפיפה

רחלי לומדת את הענפים. מהתרשמות ראשונית רואה צורך בשיפור תהליכי המעקב על תקציב הענפים. נוכח חריגות ענף הבנייה, יש צורך בבדיקה של הענף בשילוב עם יועצת חיצונית. ענף המזון הוא בהפסדים משמעותיים, ולכן נמצא גם הוא בליווי ובדיקה מעמיקה. חוב חברים - קיים חוב גבוה של חברים לקיבוץ. בחלק מהמקרים זה חוב שכמעט שלא ניתן להחזירו. הוחלט שרחלי תקים מחדש צוות לטיפול בנושא החובות.

1. נציגי ציבור בהנהלת קהילה

נבחרו: קרן אוחנה, עמיחי בשן, נבו גולדשטיין, שחר פוגל.

ההצבעה לכאן והצבעה לכאן היחד

2. פיתוח שטח 450 בתל חנן

ההצעה עברה ברוב קולות

משולחנה של רחלי

שלום וברכה לחברי ותושבי יגור,

רשימה ראשונה שיוצאת תחת הכותרת "משולחנה של רחלי", שבה אכתוב ואספר על המתרחש.

הנה חלפו להם כבר שישה שבועות מאז שהתחלתי בתפקידי כמנהלת הקהילה של יגור. התחושה היא שעבר זמן רב יותר, סביר להניח, עקב האינטנסיביות של החפיפה והכניסה לתפקיד.

ראשית, אתייחס לתפקיד של ניהול קהילה, שהינו חדש במחוזות יגור - התפקיד של מנהל קהילה מאגד בתוכו את התפקידים של מזכיר (שבועז מילא) ותפקיד מרכז שירותים וצריכה (ששושן מילאה), כך שכל הענפים ותחומי הטיפול שהיו תחתיהם עברו למנהל הקהילה. המטרה היא להניע ולטפל בכל הכרוך באורחות חייה של הקהילה והפרטים בתוכה.

כאשר ועד ההנהלה, שהינו סטטורי, אמון על הובלה אסטרטגית של הקיבוץ - עסק וקהילה.

בתקופת החפיפה, שעברתי עם בועז ושושן, התוודעתי לענפים, לבעלי תפקידים, לתקנונים, לנהלים, לוועדות, למבנה ולכל דבר ועניין, שחשבו כי עלי לדעת. וכן ערכנו סיורים ברחבי יגור. אני רוצה להודות לבועז ולשושן על החפיפה, על קבלת הפנים ועל העזרה והתמיכה, שעדיין ניתנים לי על ידם.

לאחר תקופת החפיפה התחלתי להבנות את אופן העבודה מול הענפים והוועדות. האמצעי המרכזי הוא התקציב, שדרכו אוכל להכיר את הפעילות של כל ועדה וענף, את ההתנהלות, הבעיות, הקשיים וכל מה שכרוך בהנעה ובתפעול השוטף. רני טנא, שהחליף את אופיר במשרד הכלכלי, עובד איתי מול מרכזי הענפים, גדולים וקטנים כאחד, על לימוד הדו"ח החודשי וכרטסת התמחיר, במטרה שכל מנהלי ענף ופעילות יוכלו לשלוט על ההוצאות

וההכנסות שלהם, תוך עמידה בתקציב, פיקוח ובקרה של הענף. כך נוכל לוודא שכל מה ששייך לענף אכן נרשם, נדע גם את מצב הענף ואת הפעולות הנדרשות להמשך התנהלותו התקינה. מידי חודש יקבל כל מנהל ענף ופעילות דו"ח חודשי, כרטסת וגם פגישה איתי ועם רני.

במקביל, נבחרה הנהלת קהילה, שהיא הגוף האמון על הניהול השוטף של הקהילה בכלל התחומים וההיבטים של הקהילה. הנהלת הקהילה מתכנסת פעמיים בחודש ביום קבוע בשבוע לישיבה. בתחילה נפגש בתדירות גבוהה יותר עקב הצטברות של נושאים רבים הדורשים טיפול.

הנושאים שידונו יכללו הצגת תקציב הקהילה מידי רבעון, השקעות 2022, איחוד כלבו ומרכולית, נושאים שוטפים ונושאים שיעלו מחברי ההנהלה ומפניות חברים.

העבודה רבה והימים עמוסים בפגישות, בסיורים ובישיבות קבועות עם בעלי תפקידים, לכן הפגישות עם חברים המבקשים להיפגש איתי נקבעות לסוף היום.

אני רוצה לציין שמצאתי במהלך שבועות אלו קיבוץ ותיק, גדול, עוצמתי, החוגג מאה שנה בשלל אירועים. מצאתי מערכת גיל רך בחזקת אימפריה, הן מבחינת איכות הצוותים והן בהתנהלות ומספר הילדים הגדול שכל קיבוץ היה שמח בו. מצאתי גם מערכת בריאות ורווחה ענפה, העונה לכלל הצרכים ורואה את הפרט בתוך המכלול של הקיבוץ. לבסוף, אני רוצה לציין את שיתוף הפעולה שאני מקבלת מצוות המנהלים העובדים איתי, כמו גם ממנהלי הענפים. מברכת על כך ובטוחה ששיתוף פעולה הינו המפתח להצלחת העבודה ולמסע אליו יצאנו יחדיו.

לבסוף, אני עובדת חמישה ימים בשבוע ומפעם לפעם גם בימי שישי, כדי לאפשר לחברים שאינם יכולים בימי החול להיפגש איתי.

שתהיה שבת שלום מבורכת וטובה.

ליפתח גרודמן ולצוות המכבסה
על השירות הטוב והכביסה הנהדרת...
באמת זכינו וזאת עזרה נהדרת לכולנו
לאה לביא

1. הצגת מועמדים, נציגי ציבור, להנהלת קהילה

מועמדים: נבו גולדשטיין, אמנון מאירי, איילת סוויצקי, אורלי מורן, חנה פלגי, רותם ענבר, קרן אוחנה, סער גרעין, שחר פוגל, עמיחי בן. ייבחרו 4 המועמדים, שיקבלו את מירב קולות "הבעד" (ובלבד ש"הבעד" שלהם יותר מ"הנגד"). אורך הקדנציה 4 שנים.

חסיק ברבר (מנהל כוח אדם): בהמשך להקמת ועד ההנהלה של יגור שהתחיל כבר לעבוד אנו בוחרים היום 4 נציגי ציבור להנהלת הקהילה. הנהלת הקהילה אמונה על השופי: ענפי השירות, חינוך, בריאות, ועדות, ושאר ענייני היום יום.

2. פרויקט "פיתוח קרקעות המפרץ" הקמת מרכז לוגיסטי משותף ליגור וקבוצת "יצחקי"

נוקי נויפלד (יו"ר אחי"ג): יגור מעורבת בפרויקט הזה מעל לעשר שנים. דיברתי עליו כאן באסיפת אחי"ג לפני כמה חודשים, והצגתי אותו במועדון המבוגרים. אלון הגי עמל על הפרויקט כל השנים האלה ויכול להיות שיראה אותו בקרוב מתגשם. במשך העשור האחרון הכינו במשותף עיריות נשר וחיפה ומועצה אזורית זבולון תוכנית מתאר מחוזית לחלקה הנמצאת בשטח חקלאי שלנו, בקצה המערבי שלו, הנושק לתחנת המיתוג של חברת חשמל ואיזור "לב המפרץ". בגדי"ש יגור קוראים לחלקה הזאת "450". גודל החלקה 520 דונם. על פי התוכנית הזאת ומתוקף הסכמי החכירה מול רמ"י, חל עליו "דין השבה". המשמעות, שיישום הפרויקט על ידי רמ"י ושלושת השותפות על יישום הפרויקט מחייב הפקעה של השטח מיגור, ויגור זכאית לפיצוי, אבל לא יכולה להתנגד - כמו בקרקעות שהופקעו לטובת מסילת הרכבת. החלקה תחזור לבעלות רשות מקרקעי ישראל. אנחנו אמורים לקבל "פיצוי חקלאי" על פי שני ערכים "גדי"ש" ו"מטעים". הראשון מקבל פחות כסף לדונם. אנחנו במו"מ עם הרשות שילכו לקראתנו, ומעריכים שנקבל לפי הערך הגבוה, כ-25 אלף ש"ח לדונם. בזכותו של אלון, יגור התעקשה לא למסור את השטח סתם, אלא דרשה ש"יצא לה מזה משהו", בגלל ההזדמנות הכלכלית הגדולה שטומנת העסקה הזאת. אחרי כמה שנות מו"מ קשות ומאבק מול המנהל, יגור תקבל בנוסף לפיצויים, כ-60 דונם, על פי בחירת יגור, שלא ייספרו בסך הדונמים של יגור, כלומר, אינה רלוונטית למגבלה לכמות השטח המותרת ליגור לפיתוח לתעסוקה ברשות מקרקעי ישראל בעסקאות נוספות. השטח רווי עמודים וכבלי חשמל, הוא גם קרוב מאוד לכביש התעסוקה, יש בו חלקים יותר נגישים למערכת הכבישים וכאלו שיידרשו בניית מחלפים. זכות הבחירה של יגור לבחור את הקרקע על פי שיקוליה וצרכיה היא יתרון גדול, וגם יאפשר לנו ליזום שם ראשונים. תנאי ההשבה מול רמ"י נסגרו בעל פה, ואנו מחכים למסמך הכתוב. על פיהם יגור קיבלה כ-60 דונם לייזום עצמאי, ללא מכרז. את הקרקע נצטרך להוון, עלות ההיוון תהיה על פי תוצאות המכרז לשיווק של 40% משער השטח שרמ"י תשווק החוצה, מוערך בין 1.2-2 מיליון ש"ח לדונם. לאורך השנים היו קבוצות יזמיות גדולות

שהתעניינו. רשויות חיפה ונשר היו לעיתים מעורבות ולעיתים לא. בסוף השנה האחרונה הגיעו 5 קבוצות לגמר, בדקנו חקרנו, ובחרנו בקבוצת "יצחקי", הנציגים והבעלים נמצאים כאן הערב. התוכנית היא להקים תאגיד משותף בבעלות 50% יגור ו-50% קבוצת יצחקי. יגור תגלם (תזרים) את סכום הפיצויים הכולל, סדר גודל צפוי להתקבל מרמ"י בין 12 ל-15 מיליון ש"ח, לחברה המשותפת, על זה נקבל "בונוס" מיצחקי כ-10 מיליון ש"ח שייכנסו לפרויקט. סה"כ יגור תכניס למיזם שווי מגולם כ-25 מיליון ש"ח מכספי הפיצויים והבונוס מיצחקי, שיצטרפו לסכום דומה שיזרים יצחקי בעצמו. סה"כ 50 מיליון ש"ח. מדובר בסכום קטן לעלות לפרויקט בסדר הגודל הזה, אבל זה יספיק בשביל לקחת הלוואות, שלהן תהיה ערבה קבוצת יצחקי. הפרויקט לא מסכן את יגור בשום צורה.

יגור לא תערוב לכל סכום שילקח כהלוואה. טרם הגענו לסיכום הסופי עם השותף, כמה שנות החזר אנחנו רוצים על הפרויקט, כי אנחנו מתעקשים, וזה מקובל על השותף, לקבל כסף מהיום הראשון. אנחנו מדברים על 2-3 מיליון ש"ח בשנה בתקופת החזר (עד 20 שנה) ו-7-8 מיליון ש"ח בשנה. לאחר שישולמו כל הלוואות, ככל שתקופת החזרה תהיה קצרה יותר, יהיה הסכום שנקבל לשנה בתקופת החזר קטן יותר.

כמו שאמרתי ופרטתי בעבר, עקב הפעילות הגוברת בנמל חיפה, הפעלת הנמל הסיני החדש והמדיניות הלא רציונלית של עיריית חיפה לדחוף את הלוגיסטיקה, התעבורה והאחסון מחוץ לתחומי השיפוט של חיפה, נחשבת היום יגור למרכז הפעילות הלוגיסטית בצפון. השטחים האלה מבחינתנו הם אוצר. העסקה הזאת היא "שובר שוויון" לטובת מצבנו הכלכלי והעסקי, והרבה יותר משמעותית משאר עסקים ומיזמים אחרים שאנחנו מנהלים. היא תתן לנו אפשרויות להמשיך וליזום ביחס לשטחים הנושקים לחלקה והתקווה בעתיד להמשיך ולפתח את האזור הצמוד לחלקה הנ"ל.

(בתגובה לשאלה) יגור תמשיך לגדל בשטח עד תחילת הפרויקט. התוכנית לא מתנגשת עם תוכנית הפארק המטרופוליני, ולא כלולה בשטחיו. היא לא כוללת שטחי מגורים ומשרדים, אלא מחסנים לוגיסטיים. המחירים הנדל"ניים עולים במהירות כל הזמן.

יורם ברנע: מברך. לדעתי החמצנו הזדמנויות בעבר, בפרויקט בית האבות וההתקשרות עם "טופולסקי". צריך לברך על המקום שלנו ועל העבודה הרבה שהושקעה כאן.

אחי טימור (מנהל קבוצת "יצחקי"): אני ב"יצחקי" כבר כ-15 שנים. אני מאוד שמח על המיזם המשותף עם יגור. יש לנו מספר שותפים שהולכים איתנו שנים ארוכות בפרויקטים מעניינים ומאתגרים שעושים תיאבון, חשק ועניין לשותפות מהסוג שמוצג הערב. קיבוץ גליל ים שותף שלנו מאז שנת 1995 בפרויקט גדול בהרצליה ובמקומות נוספים, וזה עושה רק טוב לשני הצדדים. הקבוצה שלנו מתמחה בייזום והשבחת נדל"ן, אנחנו פועלים בכל תחומי הנדל"ן, מגורים, משרדים, לוגיסטיקה, מסחר ועסקים. אלון חגי השלים את פעולת השבחת הקרקע, אז אנחנו פטורים כאן מלעסוק בזה. אנחנו יודעים לקחת את הקרקע

בשנים הראשונות משקיעים הרבה ומקבלים מעט. בסוף לאחר החזר ההלוואות, זה רץ לעשרות שנים. הרווחה שלנו היום זה בזכות השקעות לפני עשרות שנים. אני מכיר את יצחקי מלפני עשרות שנים, יענקליה קול חיבר אותי אליו. בסקר מול היזמים האחרים מצאנו שהקבוצה הזאת הכי מתאימה. העולם לא הולך לקראתנו. זאת הזדמנות שחבל להחמיץ, למרות שרצינו יותר.

אודי קינן (יו"ר ועד הנהלה): מדובר בשטח של 500 דונם, שהיום הוא נכס מניב באמצעות הגד"ש ואנחנו צריכים שימשיך להניב. זאת הדרך היחידה. אם אנחנו לא נכנסים, נקבל פיצוי ודי. אם נכנסים, עצם הכניסה שווה 10 מיליון ש"ח בגלל הצפת הערך. ומשם הנדל"ן רק עולה. גם נבחר את השטח וגם נקבל אותו במחיר נוח. הקבוצה מתאימה לנו ותייצר תזרים קבוע ומשמעותי ליגור לטווח ארוך. לא ברור לי האם השותפות של יגור או של אחי"ג.

נועם שפיגלר (גזבר): מדובר על הלוואה שפרושה על עשרים שנה. בתקופת ההלוואה התזרים כ-2.5 מיליון ש"ח, ואחריה כ-7-8 מיליון שקל.

נוקי נויפלד: מאכזב אותי, ולא נוח לי, שרק עשרים חברים הטריחו את עצמם לדיון בהיקף פרויקט שמוערך ב-250 מיליון ש"ח. זה מזכיר לי שבלגין פעם אישרנו ליין של 3 מיליון דולר בדקה, וטוסטוסים לקח לנו 6 ישיבות לאשר. לא נעשה שום פרויקט בלי אישור אסיפה ואישור בקלפי. אני מבקש מכולם להשתתף בהצבעה ולתת לנו רוח גבית להמשך סגירת הפרטים האחרונים מול רמ"י ומול קבוצת יצחקי. עוד מילה על השותף. לקבוצת יצחקי, מלבד היתרונות הפיננסיים, יש גם קשרים פוליטיים מהסוג שפרויקט כזה דורש. הם מחוברים לרמ"י ולמשרד השיכון. ועוד נהנה מזה. אנחנו לא הולכים בצורה עיוורת, העיקר מה שיגור תרוויח לאורך שנים רבות.

הצעת החלטה (טיוטה שעוד תתוקן לקראת הקלפי): האסיפה מאשרת התקשרות יגור בהסכם השבה ופיצוי מול רמ"י, ובהסכם מיזם משותף מול היזם למימוש האופציה לרכישת מגרשים בפטור ממכרז בתחום התוכנית (מכ/777/חפ/2311 זב/238) והקמת מבנה לוגיסטי/מסחרי במגרשים הנ"ל, בנוסח אשר יהיה מבוסס על העקרונות שהוצגו לאסיפה לעיל, ואשר יאושר על ידי הנהלת אחי"ג.

מהשלב של תב"ע (תוכנית בניין ערים, אישור משפטי לפיתוח) מאושרת, לקבל מהר אישורי בנייה, לבנות מהר בניינים טובים ונכונים, להביא שוכרים חזקים ולהתחיל להרוויח כסף כמה שיותר מהר. אנחנו מאוד מאמינים בצוות שעובד מולנו כאן ביגור. כיף לעבוד מולכם. מדובר בשותפות ארוכת טווח, כדי להשביח את המקום כמה שיותר ולהרוויח ממנו בהתאם. זה יכול להיות פרויקט מצויין והתחלה לפרויקטים נוספים. הבעלים רוני יצחקי התחיל מייזמות נדל"נית בשטח שלו בבאר יעקב ומשם צמח. דרך מאוד דומה למה שאנחנו רוצים לעשות כאן.

לפרויקט תקום מנהלת עם שני נציגים מיגור ושני נציגים שלנו, אני ומהנדס נוסף. המנהלת תקדם סגירות מול רמ"י בתנאים הטובים ביותר, השגת היתרי בנייה בהקדם, מציאת שוכרים טובים, השגת מימון טוב, והוצאת הפרויקט לפועל.

אלון חגי: מדובר בפרויקט שאנו עובדים עליו 15 שנים. אני מוחה על הקרדיטים הבלעדיים לי, יש כאן קבוצה גדולה מאוד של אנשים שעשתה דרך ארוכה. זה התחיל בעמירם מצנע שעמד כאן וביקש שיגור תסכים ל"הסכמי גבולות", דיונים בוועדות הפנים של הכנסת. התוצאה קצת מאכזבת. היו שלבים שחשבנו שנשיג יותר. בסוף מצאנו את השותף שנכון לנו. בשמונה השנים הראשונות בדקנו את כל האופציות לניצול השטח, ללוגיסטיקה הגענו בסוף. בחרנו ביצחקי, כי חשבנו שהם שותפים שנדע להסתדר איתם, לעומת "עזריאלי", לדוגמה. יש להם ניסיון של שותפות טובה עם קיבוץ. מבחינה עסקית, מעטים השותפים שהסכימו להכניס את יגור כשותף חצי-חצי. הבנוסים שיצחקי נותנים לנו כאן מחזקים מאוד את גידור הסיכון עבור יגור. המטרה שלנו שיגור לא תסתכן ולא "תביא כסף מהבית". יצחקי משלים עבורנו את ההון לפרויקט שאנחנו היינו צריכים להביא. יש לנו תזרים מזומנים מההתחלה. 15 שנה אחרי ההתחלה הגענו לאן שרצינו. בואו לא נחמיץ את ההזדמנות.

דב ישורון: כשאלון היה מרכז גד"ש התחילה התוכנית להתגלגל, ולא היו לו שערות שיבה. הוא בא אלי פעם ושאל "בשנה הבאה עוד אפשר לזרוע?" הדברים קורים לאט. אמרתי לנוקי כשנכנס לתפקיד לפני 4 שנים, שייקח אוויר. הכלכלה היהודית בנויה על הפרויקטים האלה. הליבה עולה לנו הרבה כסף. הוא בא מהעסקים שלנו. העסקים שלנו צריכים להיות בנויים על מערכות לטווח ארוך. נדל"ן זה אפילו ארוך מאוד.

1. אישור ברית פיקוח כרואת החשבון של אחי"ג
בעד 289 (91% מהמצביעים), נגד 29 (9% מהמצביעים)
ההצעה אושרה

2. אישור השקעה בסך 5,805,000 ש"ח
עבור הקמת מבנה משרדים 900 מ'ר של 3 קומות בצמוד ל"סמארטשוטר"
בעד 266 (82% מהמצביעים), נגד 60 (18% מהמצביעים)
ההצעה אושרה

שיחה עם אדיק ודימה, תלמידי אולפן מאוקראינה, ומייסון, תלמיד מארה"ב דובר רוסיית לא מהבית

נפגשנו ביום ראשון בבוקר. היום השלישי למלחמה, צבא רוסיה נעצר בחרקוב, וספק היה תלוי באוויר אם ימשיך ויגיע לקייב. במשך היום הסכימו הרוסים למו"מ ללא תנאים מוקדמים, אולי הישג לאוקראינים, ואולי סימן שאוקראינה לא תוכרע. אדיק ודימה שידרו דאגה אבל גם אופטימיות, אולי מוצדקת, ואולי פרי התעמולה האופטימית מהבית. הם מדברים עם הבית בטלפון מדי כמה שעות. המלחמה תפסה אותם מופתעים ולא מוכנים, כמו את המשפחות בבית, שניהם עשו עלייה לאחרונה ומתכוונים לגייס לצה"ל. שניהם פטריוטים של ארצם, והיו חוזרים להילחם אילו יכלו. שניהם כועסים על פוטין "המטורף", אבל לא על רוסיה, אין להם סכסוך וכעס על הרוסים, אפילו לא על החיילים הרוסים, שלתחושתם משתתפים בקרב בלי רצון וחלקם אפילו לא ידעו שהם עתידים להישלח למלחמה הזאת ולא מזדהים איתה. אדיק ודימה בטוחים שרבים מהם יערכו אם המלחמה תימשך. מאז שנפתחה המלחמה, בגלל מנוחת סוף השבוע, לא פגשו את התלמידים הרוסים בכיתה, אבל בגלל המתחויות וגם בגלל פער הגילים, התלמידים הרוסים מ"בית ראשון במולדת" מבוגרים יותר, לא יזמו שיחה. שניהם גאים ותומכים בזילנסקי, לא בגלל שהוא יהודי, אלא בגלל שהוא צעיר, נגיש, עושה למען אוקראינה, עממי, ומשדר מחפירות ארצו, עייפות אבל גם נחישות, דאגה וביטחון. "אולי הוא גנב... כמו כל מי שהיו לפניו, אבל הוא עושה דברים בשביל העם ומנסה לשנות את "השיטה". הוא בונה ומשפר בכל מיני תחומים, עוד לפני המלחמה, ועכשיו, בזכות המנהיגות שלו והדוגמה האישית העם מאחוריו. הם לא מצטערים שנקלעו ליגור בזמן מלחמה בבית, אבל חולמים על ביקור קצר, חיבוק, אוכל של אמא, רגע

ארוך של "הכול בסדר" עם המשפחה בבית. שניהם היו רוצים שישראל תצא באופן חריף יותר נגד התוקפנות הרוסית, אבל לא כועסים. לגבי הדילמה אם להילחם במחיר הרס מולדתם או לשמור עליה במחיר אובדן החירות הם בוחרים להילחם, אבל לא רואים את פוטין הורס ומחריב את אוקראינה, ולא מאמינים כאמור, שהחיילים הרוסים יילחמו עד הסוף. מישהו באולפן הפיץ שמועה שארה"ב הבטיחה מקלט מדיני ואזרחות לכל החיילים שיערקו למערב. אם זה נכון, פוטין יישאר בלי חיילים. שמועה אחרת אומרת שלטנקים והמשאיות נגמר הדלק, ושכל יום לחימה עולה לרוסיה מליארדים. המובלעות הפרו רוסיות? שיצטרפו לרוסיה אם הם רוצים, אין מה להילחם על זה.

אמא מעדיפה לחכות שהמלחמה תירגע, שייפסקו האזעקות, שייגמרו ההפצצות, שהביטחון יחזור לדרכים, ואז לעזוב. כרגע דואגת לייגור, ולבן של השכנה, החברה הטובה, שבנה גוייס.

מי ינצח? אוקראינה תנצח, לרוסים נגמר הדלק, יש הרבה עריקים מהצבא הרוסי. לא אמרו להם למה הם מגויסים ולמה הם נלחמים. יש להם הרבה אבידות, צריך להילחם בכל מחיר ולא להיכנע.

"אין לנו שום דבר נגד הרוסים, הרוסים הם כמונו, אבל פוטינ משוגע. הכול בגללו. עדות לטרור שלו, הרוסים שלחו טורי צבא, לזפרוזה, יש שם כור גרעיני, אם יקרה משהו לכור, גם רוסיה תסבול.

האם אוקראינה תיכבש? לא חושב, לרוסים אין כסף לכבוש את אוקראינה, העריקים הולכים ומתרבים, והאבידות הרוסיות גם, המדינות המערביות הציעו מקלט לעריקים מהצבא הרוסי וזה יחליש אותם עוד יותר. אבל בינתיים יש כאוס, אנשים זורקים את הילדים מעבר לגבול, אפילו בלי ניירות.

מייסון גייקובס, בן 24, מסן פרנסיסקו, דובר רוסית, לא מהבית, אלא מהאוניברסיטה. בוגר התוכנית היוקרתית מאוד להכשרת דוברי שפות זרות למערכת הביטחון בארה"ב National Security Education Program. למד רוסית, פרסית ותורכית. בוגר אוניברסיטת מייסון ביחסים בין לאומיים ורוסית, שהה תקופות ארוכות במסגרת הלימודים בקזחסטן, רוסיה ואוקראינה. בשנה האחרונה, עבד בתפקיד מיוחד בבנק MUFG במחלקת הסנקציות ועבירות מטבע זר, והכיר מקרוב, מהשטח את כל מערכת הסנקציות שארה"ב מפעילה כרגע מול רוסיה. עבד שנה בבנק ואז החליט לעשות עלייה. בעקבות כמה ביקורים בארץ. רוצה לעשות צבא. מהזווית שלו, ההתקפה הרוסית נראית כמו התאבדות, הרובל יקרוס, הכלכלה הרוסית תדרדר עוד יותר. לרוסים אין כסף לכבוש ולהחזיק באוקראינה ולהילחם לאורך זמן באוכלוסיה אזרחית עוינת.

אדיק טווט, בן 19, סיים תיכון ולימודי אלקטרוניקה, מהעיר וינוגרדו (מערב אוקראינה), האמא נטאשה שומרת על הבית, האבא נמצא בצי'ה לרגל העבודה, אח גדול, סלאבה, בן 24 מתגורר בחיפה. בבית נשארו טטיאנה (16) ונטאשה (5). ועוד אח אחד ואדים, בן 22, למד בפנימיה צבאית, כעת קצין בצבא אוקראינה, מוצב בחרקוב. דיבר עם אמא לפני יומיים ומאז לא. ואדים הוא מקור גאווה. האבא מרחוק לוחץ על אמא לקום ולברוח, האמה מסרבת לעזוב את הבן, ואדים לבד: "צריך שיהיה מישהו בבית כשיחזור מהצבא". ההורים דואגים מאוד, אבל המצב ליד הבית שקט. קולות המלחמה רחוקים מאוד.

איפה אתה בוויכוח בין אבא ואמא אם לעזוב? אמא צודקת, אין מה לברוח כשהעיר יחסית מבודדת ולא צפויה להיכבש או להיפגע בקרבות. יש סיכוי שתישאר ממש מחוץ למלחמה. אבא בצי'ה, שחברה בנאטו וחשופה לתוקפנות רוסית לא פחות, לא בטוח שהאלימות תיעצר באוקראינה, ודווקא בונוגרדו מרגיש לו (מכאן) יחסית בטוח.

דימה איסטומין, מהעיר זפרוזה, במזרח, בן 23, מתכנת, בבית באוקראינה אמא סוולנה ואח צעיר ייגור. האבא גר בחולון, הגיע מאוקראינה לפני שנה, להכין את העלייה של המשפחה. התכנון היה לאפשר לייגור לסיים 7 שנות לימוד סדירות ולהגיע ישר לתוכנית לימודים מיוחדת בארץ לילדים עולים. העיר קרובה מאוד לגבול הרוסי, וחצויה על ידי נהר, הטורים הרוסיים עוברים ממש ליד הבית של דימה הממוקם בגדה השנייה, השקטה בינתיים. המלחמה בצד השני של העיר, מעבר לנהר. לבית אין מרתף אבל זה בית פרטי בנוי היטב שמשרה בטחון.

הסופרמרקטים ריקים, כל מה שמגיע, נחטף. עדיין אין מחסור, ואנשים עוזרים אחד לשני. נגמר הכסף בבנקומטים, והאשראי בבנק נעצר. דלק עדיין מוכרים. האוכל מספיק לשבוע הקרוב. אנשים רגילים למלא את הבית באוכל לקראת החורף אז לזמן הקרוב יש מספיק.

לעזוב או להישאר? דימה: מצידי שיעזבו הכול ויבואו עכשיו.

קו הרקיע משתנה

האנטנה העתיקה (40 שנה) ששירתה את שידורי הטלוויזיה, הטלפון, מכשירי הקשר ופיקוד העורף, בשנים הרחוקות, ומזמן כבר לא היתה בשימוש, היתה זקוקה לשיפוץ יקר. הוחלט לוותר על שירותיה, ולסמוך על הכבלים שעוברים באדמה. (באדיבות סער גרעין)

אושר התקציב ונקבעו תאריכים ואירועים מרכזיים.

חודש מרץ

חידון 100 מי יודע?

מארגנות וגם מחברות את החידות בעזרת הארכיון: מיכל ישורון, אוקה בניסטי, גלית חגי. מדי שבוע תתפרסמה שתי חידות העוסקות בעשור שנים, לפי הסדר החל מ-1922, הכול לקראת משחק גדול "חפש את המטמון".

בסוף החודש - חנוכת גן מוסיקלי "בתופים ובמחולות", מחווה ליהודה שרת ב"גשרון התורכי", ליד מחסום הרפת. במקום יוצבו כלי נגינה קבועים (כלי הקשה גדולים) להנאת המבקרים. **ענת עוגן:** הגן הוא הגשמת חלום של **מיכאל דור וגבי קרדוש**. התחלנו לדבר על זה עם כניסתי לניהול מסלול יגור מתוך כוונה להביא עוד משפחות למקום. והכסף... אין. "קול קורא" לפרויקט הזנק באתרי "מורשת" 2021 של משרד התרבות והספורט ו"המועצה לשימור אתרים" ביקש דמות משמעותית בסיפור המדינה ב-150 השנים האחרונות. חשבת וחסבת עד שעלה השם יהודה שרת, וזה הצליח, אישרו לנו את התקציב! (יגור תשתתף). כלי הנגינה מותאמים לתנאי חוץ ולבטיחות הנדרשת. מבוצע ע"י "אקו מיוזיק", של גיל בודהנה מקיבוץ יסעור. **ענת:** זוהי מתנת "תיירות מורשת-מסלול יגור" לשנת ה-100 ליגור!

2 באפריל "חפשו את המטמון" - פעילות משפחתית מתאימה לכל הגילאים, פתרון חידה עם משימות ביגור. הפנינג אחה"צ, ברחבת מרכז המבקרים.

20 במאי "סימן שאתה צעיר", "באלגן" מארח את חברי יגור מקטן ועד גדול, לצעירים בגיל ולצעירים בנפש, דוכני אוכל, הדלקת נרות שבת, ריקודים במועדון "רובע" שב"באלגן", מתכוונים להפתיע ולשבור שיגרה.

יולי יום ספורט קיבוצי בבריכה בחסות ועדת ספורט.

ספטמבר ראש השנה. הקרנת בכורה חגיגית של "סרט המאה", בהפקת גלית חגי, וינון ורדי. עוזרות לידם יוליה איריס ואורלי זעירא.

10 באוקטובר חג המאה - המופע המרכזי.

מוזמנים גם הבנים והבנות לדורותיהם שיבואו מכל חלקי הארץ.

לצוות הפקת מופע המאה
דרושים "מתנדבים עם נשמה",
נא לפנות לענת טנא-מלכין 054-6833065

דרושים מתנדבים!
להפנינג לכל המשפחה
לאירוע "סימן שאתה צעיר"
נא לפנות לתמר קלוג 054-5618347

אנחנו מעוניינים בהשתתפותך במיזם "סיפורי מקום" - לחגיגות שנת המאה ליגור האהובה שלנו. הכוונה לצלם ולהקליט סיפורי ילדות / נערות / בגרות של חברים שהיו אז ילדים. נראה לנו כי חשוב לספר את סיפורי המקום הזה, כדי שהדורות הבאים ידעו ויכירו את יגור דרך הסיפורים שלא סופרו מעולם. ברשותנו שאלות ורעיונות לסיפורים שישופרו. כל אחד ואחת יספר אנקדוטה מעברו. את הסיפורים נספר בערוץ 900 במהלך שנת המאה. כליווי תמונות מתאימות וסרטונים. לשאלות - ספה ואיריס תודה על היענות.

ב"באלאנס" האירוע היה אמור להיות בחוץ, כשהרכב המוסיקלי על הבמה. לצערנו הרב, מזג האוויר היה סוער מאוד ומעט אנשים הגיעו.

ועדיין, האווירה היתה מדהימה וכמו שאמרה אחת האורחות: "ברגע אחד אפשר להאמין שאתה נמצא במקום רחוק רחוק, מחוץ לארץ, מחוץ לזמן".

ראש המועצה, עמוס נצר, יחד עם מנכ"לית המועצה, אתי, הגיעו וישבו לקפה, מאפה ומתגלגל חם וטעים.

ליטל ברקו: אנחנו מודים מאוד למועצה, ובעיקר לכרמל בן בונאן, מנהלת התרבות, על הפרגון לעסקים קטנים כמו שלנו.

זה לא מובן מאליו וזה משמח אותנו מאוד.

אין טוב יותר מאשר להשתמש בכוחות פנימיים, ובכך להעצים גם אותם וגם את המועצה.

בשישי האחרון (25/2) התקיים אירוע מקסים של המועצה ב"באלאנס" ("קפה בנועם" לשעבר) בשם "לקחת פסק זמן". האירוע היה מיועד להורי המועצה, כדי לפרגן ולאפשר הפוגה מהתקופה המלחיצה שהיתה. ההזמנה כללה קפה, מאפה והופעה חיה על חשבון המועצה. היו ארבעה מוקדים בכל המועצה והורי היישובים השונים התפזרו ביניהם.

ביקור שורשים

באמצע החודש ביקר בארכיון **משה רונן (רייניש)**, בנו של **אריה רייניש**, שהיה מנהל בית הספר ביגור בשנות השלושים. משה הגיע עם אשתו ובנו ועם הנכד שלומד קולנוע וצילם את הפגישה. הוזמנו לפגישה כל מדריכי מסלול יגור. אורח הכבוד היה **יוחאי שלם**, שהפליא בזיכרונותיו לפרטי פרטים, ותיאר את מנהל בית הספר כדמות מעוררת כבוד, ולא פעם גם יראת כבוד. למרות זאת, נאמר בפגישה שבקשר לאותן שנים, להוציא מזכרת מרגשת, נותר מעט מאוד חומר תיעודי או ארכיוני, בידי המשפחה, בצד תחושה כללית שהיו אלה עבור המנוח שנים טובות ושאהב את הקשר עם יגור. מבחינה זאת הדגישה שוב הפגישה את הצורך בדיאלוג בן

דורי ומסירת זכרונות, קודם כל בתוך המשפחה, ובכלל.

עם הגעתו הוציא משה אלבום תמונות שמצא בבית אביו מימיו ביגור, ומסרו לארכיון. באלבום המרגש הופיעו תמונות בני מחזור כיתה ח' בשנת 1943 שצירפו הקדשה אישית בצורת פסוק מהתנ"ך. ביניהם אחד, **דניאל רביב** שהקדיש לרייניש את הפסוק, שאולי מתכתב עם הזכרונות של יוחאי, "הנה יסרת רבים וידיים רפות תחזק" (איוב ד').

במסגרת ההזדמרות שלי במסלול יגור, אני נוהג מדי פעם להביא קבוצות לבית הכנסת, לספר בקיצור את תולדות המקום, מהקצת שאני יודע, ולהרחיב בנושא התרבות הקיבוצית וגלגוליה.

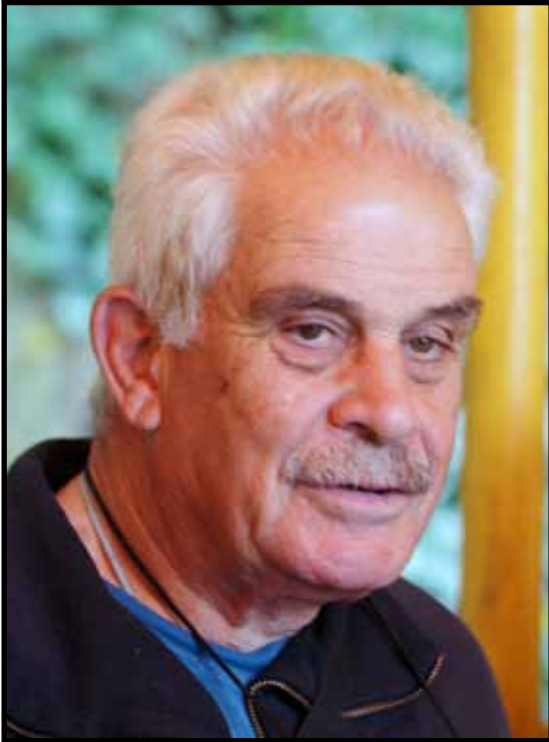
פעמים רבות אני מקנח את הסקירה ההיסטורית בשירת "ההר הירוק תמיד", ונוהג להציג אותו כדבר הכי קרוב לתפילה, שנוצר כאן. (כמובן אפשר לתת את התואר גם ל"קדיש יגור", שכתב שר או ל"המיית שורשים" של עידית, ועוד רבים וטובים). לתחושותי ולהרגשתי, אווירת בית הכנסת מוסיפה, מגוונת, מעשירה, מעמיקה ומקרבת, אל המילים המוכרות.

חוויה מרגשת ומוזרה ציפתה לי, איפוא, כשסיירתי לאחרונה עם קבוצת מנהלי ומנהלות בתי ספר דתיים. עצרנו בחדר האוכל, ושרנו את "מעשה ברבי אליעזר" לכבוד "הגדת יגור". אותם הרבה יותר עניינו ההפרטה והשיוך. המשכנו לאחד הגנים, כדי להמחיש את הדילמה בין השקעה בממ"דים

למבוגרים (נניח) או בשכונה חדשה לצעירים. דווקא מאבק הדורות עניין אותם מאוד, וסיימנו בבית הכנסת.

הקבוצה היתה גדולה והימים ימי קורונה, לא התכוונתי להכניס אותם לבניין, אלא לספר עליו מבחוץ ולחוות איתם את "התפילה שלנו" מבחוץ. הכנתי את דפי המילים ואת הגיטרה, והתחלתי לדבר. בשלב הזה הם כבר ידעו שאני רב רפורמי. ואחרי כמה לחשושים משהו הרים את היד ושאל אם אפשר לבקש בקשה. אמרתי "בבקשה", "האם יסלקו אותך מהקיבוץ, אם תאפשר לנו להתפלל מנחה?" נותר לי באותו רגע רק לכעוס על עצמי, שלא צפיתי את זה מראש, אבל לא יכולתי להגיד "לא", למרות שזה בא על חשבון הדברים שרציתי לספר, שמחתי על ההזדמנות. כמה כבר יוצא לרפורמים להתפלל מנחה? היה מרגש. הנשים נשארו בחוץ. אולי בגלל הקורונה אולי לא. לא נראה לי שהפריע להן. חשבתי על זה שעשו לי את התרגיל שאני רציתי לעשות להם, ושמחתי בשבילם, כי כנראה היה להם מאוד חשוב, וגם שזיכו אותי במצווה. סיימנו. היה מאוחר והתכוונתי להמשיך לאוטובוס. אבל הנשים שעמדו בחוץ שאלו, "מה עם ההר הירוק תמיד, לא נשיר?" אמרתי "בבקשה". ועמדנו כולנו, גברים ונשים, מול בית הכנסת, ושרנו את "תפילת יגור".

יואב גרטמן - לזכרו

יואב נולד ביגור ב-24 בנובמבר 1937, בן למרדכי (מוטיל) ואסתר, אח צעיר ליעל ז"ל ואח בכור לחיה ולמשה יבדלו לחיים. בן מחזור י"א בקיבוץ. עבד ברפת מגיל 9. כבר מגיל צעיר ניכרה אהבתו הרבה לטבע, ובעיקר לצמחי הבר על הכרמל ובארץ ישראל כולה. אחד הסיפורים הידועים בקיבוץ הוא על כך שבמהלך טיול בגיל 3 הוא הלך לאיבוד, ורק כעבור שעות ולאחר שהוקפצה המשטרה הבריטית, נמצא למרגלות הכרמל, מחזיק בפרח צבעוני.

אחד הזכרונות המרכזיים במהלך ילדותו היה "השבת השחורה" ביוני 1946.

יואב התגייס לצה"ל ב-1956 לפני מלחמת קדש ובמהלך המלחמה היה בטירונות. שירת בצבא במחזור הראשון של סיירת צנחנים עם "כושי רימון" ו"משה וחצי", לימים הרמטכ"ל. השתתף בכל מערכות ישראל עד מלחמת שלום הגליל ב-1982. חוויות המלחמה צרבו את נפשו. בערוב ימיו הצליח לשתף את בני משפחתו בכאב שחש בזמן אירועים בטחוניים שהעלו בו זכרונות אלו.

אחרי הצבא חזר לקיבוץ לעבודה ברפת, שם המשיך עד גיל 45. יואב היה "המחשב" האנושי הראשון ברפת, שהכיר כל פרה לפי העטין, המספר והשם. בהמשך חייו היה גם מרכז האולפן, ולאחר מכן עבד במשתלה עד ליומו האחרון, כיועץ המקצועי הראשי והמיתולוגי. בשנים האחרונות ניהל את הפורום המקצועי באתר המשתלה, וסיפק מענה ללקוחות באינטרנט, בטלפון ופנים אל פנים.

את מימי הכיר דרך חברים משותפים בזמן שעבדה כאחות בנחל עוז. כמחוות חיזור העניק לה שפירית כחולה בקופסת קרטון. שנה לאחר מכן ביום הולדתו ב-1964 נישאו. נולדו להם חמישה ילדים - הדס, גלעד, עודד, דני ודורי. ב-1973 המשפחה עברה זמנית, עם שלושה ילדים, להר מירון, שם הודרך בבית ספר שדה. עם פרוץ מלחמת יום כיפור גויס יואב למילואים, והמשפחה חזרה ליגור. לאורך השנים אימץ ביחד עם מימי אינספור מתנדבים, אולפניסטים וסטודנטים שעם חלקם הם בקשר עד היום.

אהבתו לטבע ליוותה אותו לאורך כל חייו, והוא הפך למומחה בעל שם בקנה מידה ארצי לצמחיית הבר בארץ ישראל. במסגרת זו נטל חלק בפרויקט "רותם" - מרכז המידע לצמחי ישראל, וסייע בכתיבת ספרים ומגדירי צמחים. לאורך השנים ריכז סביבו חברות של מטיילים, שהיו מצטרפים אליו לטיולים בכל קצוות הארץ לאיתור צמחים ופרחים נדירים. אחד מהישגיו הגדולים בתחום המקצועי היה איתור זן חדש של שום בר על הכרמל, שהוכר רשמית כמין חדש למדע.

גאווותו הגדולה ביותר של יואב היתה משפחתו - אשתו, חמשת

ילדיו, חתנו וכלותיו ושבעה-עשר נכדיו. בכל בוקר היה לוקח את נכדיו ביגור לטיול ברחבי המשק לפני שהלכו לגן או עלו לאוטובוס לבית הספר. נכדיו האחרים זכו לטיולי הקלנועית בביקורים בסופי שבוע. זו היתה בשבילו ההנאה הגדולה ביותר. לנכדיו שבקנדה ולבנו דני, התגעגע בכל יום, ביקר אותם ככל שהתאפשר, גם כשזה היה מאתגר, ונהנה מכל רגע בחברתם. לכל מי שפגש אותו דאג לספר סיפור פיקנטי על מישהו מבני המשפחה, הרלוונטי אליו.

יואב ניחן בהומור ייחודי, רווי משחקי מילים, שהוריש גם לילדיו. לכל מכר שלו היו לו כינוי מיוחד. על כך כתבה נכדתו נעמה את הספר "סבא עושה בושות", שבו תיארה באופן הומריסטי ואוהב את מעלליו של סבא יואב.

יואב היה דוגמה לשמחת חיים. הוא הצטיין בצניעות ובהסתפקות במה שיש, ובלהיות שמח בחלקו ומאושר כל יום, כאילו כל העולם בידי, מכל טיול, מכל פרח, מכל ילד או נכד ומכל שידור ספורט.

ב-31 בינואר 2022, כ"ט בטבת התשפ"ב, ערב יום המשפחה, הלך יואב לעולמו במפתיע, לא לפני שבאותו יום הספיק לשמור על נכדו בקיבוץ, לדבר עם בני המשפחה בטלפון ולפתור תשבץ.

הותיר אחריו את מימי אשתו, ילדיו - הדס, גלעד, עודד, דני ודורי, חתנו - רומן, כלותיו - אירה, תמי, שינה ושירי, ו-17 נכדים - נוגה, מעיין, נעמה, יובל, רוני, גלי, מיירון, הילה, יערה, אביב, שירלי, אורי, ירדן, מתן, יונתן, רובין ושי-לי.

יהי זכרו ברוך!

רק על עצמי לספר ידעתי. אבל גם על אבא שלי אני רוצה לכתוב.
אוסף של קלישאות לזכר אבא שלי וסליחה מראש שזה לא מקורי.

כשאני עוצם את העיניים אני רואה את פניך ואני לא בלעדיך.
אם אני מנסה להתרכז אני שומע את קולך, אתה אומר "דנילה, קח אותי לאיזה דרייב".
אני שומע ציפור מצייצת אני מתעורר ואומר:
"סבא מזה גידרון?"

אומרים שבסוף אולי הוא פחד... אני לא יודע אם הוא פחד למות או לא, אבל אני יודע שהוא לא פחד לחיות.
כן הוא לא פחד לחיות!

הוא לא פחד לקפוץ על מטוס ולנסוע לקנדה, הוא לא פחד לעשות את מה שאהב להגשים את חלומותיו.
הוא חי בלי חרטה ובלי חרטה.

התקשרו מגוגל Listen Services והתלוננו שהמילה מדגסקר כבר לא מוזכרת כמעט...
מי שהכיר אותו יותר מחצי שעה יודע שהנסיעה לשם היתה אחת החוויות המעניינות של חייו.
התרמיל והמקל שלו תמיד היו ארוזים ומוכנים ליציאה.

היה לו חוש הומור, לא היה אכפת לו שיצחקו על חשבוננו, אבל הוא לא צחק עלי.
אם הוא היה פה אולי הוא היה עושה לנו יותר קל. אולי הוא היה אומר לנכדים:
"זה מעניין חברה, בשנה הבאה אני אהיה יואבית כרמלית ורודה או איזה חצבי".

מאז שנולד הוא מצא את היופי בדברים הפשוטים שהיו סביבו. ההר, הצמחיה והמשפחה. הוא לא חיפש רחוק אלא
הסתכל קרוב. הוא ידע וקיבל שאי אפשר לעצור את הזמן (עדיין), ושמה להזדקן בכבוד בקיבוץ,
כשהוא מנווט באיטיות אופיינית בין עבודה, אשתו, נכדיו והספורט.

ואני חולם בהקיץ...

תמונות של המשפחה והרקמה של סבתא תלויים בסלון. כלב נובח במסדרון, אני מסתובב ושומע:
"היב הב".

כשאני עוצם את העיניים אני לא מאמין שאני פה בלעדיך...
אותנו הוא לימד בין היתר להעריך את מה שיש, לאהוב את הטבע, ולאהוב את הילדים שלנו כמו שהם.

לא הייתי מתקשר הרבה בכלל, וישירות אליו בפרט. בין כה וכה היו לוקחים לו את הטלפון. בפעם האחרונה, אולי ביום
שבת אחרי שדיווחתי על הקור לסבתא, יצא לי לדבר איתו קצת. שיחה רגילה. מה נשמע, כמה גשם ירד. כמה חידודי
לשון ובדיחות קרש.

לפעמים אני חושב שהלואי והייתי יודע שהוא הולך למות, כדי שלא ארגיש כל כך טיפש, כזה אוויל שלא התקשרתי
ולא היתה הזדמנות להגיד להתראות.

כשאני עוצם את העיניים אני רואה את פניך ואני שוב אתך.
אם אני מנסה להתרכז אני שומע את קולך, אתה אומר "דנילה, בוא נוזז כבר?"

דני

סבא

סבא שלי הוא הטוב מכולם, וסבא שלי הוא הכי בעולם.

סבא יואב היה הסבא הכי מדהים שנכד יכול היה לבקש. כשהייתי צעיר, בכל בוקר הגיע סבא בקלנועית לקחת אותי
לטיול ולאחר מכן לגן. כל פעם שהוא הגיע הוא ישר הביא לי עוגיות, חיוכים וממתקים, למרות שההורים שלי לא אהבו
את זה, ונתן לי נשיקה בלחי ואני הייתי אומר לו שהשפם שלו דוקר. לאחר מכן היינו מסתובבים בקלנועית שלו ברחבי
הקיבוץ, כשהוא קורא בוקר טוב בקולי קולות לכל מי שראינו בדרך, ולכל ילד שהוא ראה הוא אומר "אם תבכה, אמא
ואבא יתנו לך כל מה שאתה רוצה". ראשית הוא היה לוקח אותי לרפת, שם הוא היה מלמד אותי למצוא את האפרוחים
של ציפור הסיקסק, מראה לי את נמי הנמיה, ומראה לי את כל הפרות והשמות שהוא היה ממציא להן באותו הרגע.
לאחר מכן היינו ממשיכים את הטיול בקיבוץ, שבו הוא לימד אותי את השמות של כל הצמחים והעצים המפוזרים בו.
באחד הטיולים ההם אמרתי לסבא משפט, שאותו הוא אהב לספר לכולם, כאשר הוא דיבר עלי: "סבא אתה צריך ללמד
אותי את כל מה שאתה יודע לפני שתמות". באותו הזמן לא הבנתי את גודל האמירה, זה נודע לי רק שנים מאוחר יותר.
בשנתיים האחרונות במהלך החופשים יצא לי לעבוד עם סבא במשתלה. בקייצים אלו יצא לי ללמוד ממנו המון, לא רק
בתחום הצמחים, אלא גם על החיים. סבא תמיד היה מאושר, ואדיב לכולם, תמיד סיפר בדיחות, ובכל פעם שנכנסתי
לחנות וסבא היה עם לקוח הוא אף פעם לא פספס את ההזדמנות לקרוא לי אליו עם חיוך גדול על הפנים, להציג אותי
ללקוח, ולהגיד בגאווה אדירה "זה הנכד שלי".

בנוסף, הייתה לי הזכות לטוס עם סבא לקנדה לפני שנתיים וחצי. הטיול הזה היה, ותמיד יהיה, אחד הזכרונות הכי מאושרים בחיי. למרות תחומי העניין השונים שלי ושל סבא, היינו צוות מעולה. סבא אהב לצלם פרחים, ואני אהבתי לשחק במצלמה שלו, אז הוא היה נותן לי לצלם בשבילו תמונות, ולמרות שידעתי שהתמונות לא היו כל כך טובות, סבא אף פעם לא אמר לי את זה.

התחביב שלי היה לדוג, וסבא אהב לאכול, אז כשתפסתי דגים טעימים ובישלתי אותם בשבילו, סבא אכל אותם בהנאה, אבל ביקש ממני לא להגיד לסבתא, כדי שלא תכריח אותו לאכול דגים גם בבית.

גם אחרי הטיול נשארנו צוות. במהלך הקורונה סבא נהג לבוא אלינו, להתיישב, ולסמן לי להכין את הקפה היומי (והמוזר) שלו שאני כבר הכרתי בעל פה. קפה רותח, 3 קפה, 1 שוקולית, 2 סוכרזית, וסבתא שאומרת לי לשים לו אחד, כי זה לא בריא, אבל אני שם לו שניים בכל זאת, כי הוא סבא שלי ומותר לו. סבא גם המשיך להיות מעריץ מספר 1 של הבישולים שלי, ובכל יום שישי הייתה לו חתיכה קבועה מנתח הבשר שהכנתי, שכולם ידעו שהיא הולכת אליו, וביום שבת חזר סבא לכוס קפה ומנת שאריות.

סבא, מילים לא יכולות לתאר כמה אני אוהב אותך, מתגעגע אליך. לנצח אתה תהיה חלק ענק מהחיים שלי. עם החיוביות שלך, עם האושר שלך, עם המשפטים והשמות המצחיקים שלך, שאני אעביר הלאה ובכל מובן שהוא, אני בטוח שיש לך עכשיו עוד הרבה צמחים חדשים לחפש לחקור ולצלם בגן עדן.

אוהב אותך ואוהב תמיד יובלי (נכד)

אבא, סבא

לפני כ-4 שנים ביום הולדת 80 כתבתי לך ברכה. לא הצלחתי להקריא יותר משורה אחת והגרונן נחנק מדמעות. הרגשתי כאילו שאני מספיד אותך. ברור לי שגם מחר לא אוכל להקריא, אבל אני כותב בכל זאת.

מאז שהייתי ילד קטן, תמיד היה בינינו קשר מיוחד ובילינו המון זמן איכות יחד. מגיל צעיר מאוד היינו עולים להר, מטיילים, מחפשים קיני גדרון וצופית, מלקטים פטריות, אוספים אגוזים וצנוברים, מחפשים פרחים נדירים, הולכים לרפת לרשום דרישות, לחפש המלטה ולעזור לפרה במידת הצורך. טיבועי ציפורים בשבתות, דיג, משחקים של הפועל גבת יגור, טיפול בבולים וסידורם באלבום ומשחקים משותפים.

אחת לחודש בערך היית חולב לילה בימי שישי, ואם הייתי ישן בצהרים, הייתי יכול להצטרף אליך. אני זוכר שעות של שכובה במיטה מעמיד פני ישן, כדי שאמא תרשה לי להצטרף אליך. אהבתי להסתובב במכוון, לשנן את שמות הפרות ולדעת כמה חלב כל אחת נתנה בשקילה האחרונה. את הנתונים קיבלתי מהמחשב האנושי הראשון ברפת. בסוף החליבה היינו מכינים יחד ארוחת לילה ומתענגים עליה, לפני שהלכנו הבייתה להתרחץ ולישון.

היה לך זיכרון פנומינלי ותמיד הייתי צריך להיזהר בדברי, כי אם הסגרתי כינוי של ילד, מיד היית זוכר אותו ומכנה אותו בשם זה גם 3 עשורים מאוחר יותר. עד היום לא הצלחת להחליט אם בת כיתתי היא ענת או חנה?!

על שגיאות הדיבור בילדותי היו שומעים ילדי אחת לשבוע בערך. לא ידעתי לבטא את האות למד ובמקומה ביטאתי ריש. "אבארה אבארה הנה פרה נורא רבנה תמריט לי אותה" או על הוויכוח עם בן דוד, שהיה אומר יוד במקום למד, "רא אומרים יו, אומרים רא".

היית טבח מצויין וידעת להכין מאכלים טעימים במיוחד מחומרי גלם בסיסיים, שהיו מנת חלקנו באותה תקופה. אכלנו מרקים מיוחדים, תבשילי פטריות, תבשילי עוף, לביבות חוזה ואת המצייה הטעימה שלך, שאני הולך להכין הערב למעיין.

תמיד היית מסור לעבודה בצורה טוטאלית, וכנראה ירשתי זאת ממישהו. אף פעם לא חיפשת להיות מנהל גדול. אהבת את הקשר עם הפרות וההכרות איתן ואת הקשר האישי מול בני האדם באולפן ובמשתלה. מעולם לא דיברת על כסף ותמורה וכל שעניין אותך היה לעזור לכל מי שהיה צריך, לענות על שאלות שנשאלו וגם כאלה שלא.

כיוון שאני הילד היחיד שנשאר בקיבוץ, זכינו אני ומשפחתי בזמן איכות על בסיס יום יומי אתך ועם סבתא.

כל ערב היית מגיעה לשעת איכות עם הנכדים וכוס קפה שרק יובל ידע להכין!

מדי בוקר ב-21 השנים האחרונות היית מגיעה לביתי, לוקח ילד או שניים לטיול לפני הגן או ההסעה, ותמיד שולף משהו מתוק מהכיס רגע לפני הפרידה והנסיעה למשתלה אותה כל כך אהבת. לא ממש ברור מי נהנה מהטיול יותר.

כל בוקר חיכתה לי הודעה כמעט מתחננת "האם? ומתי?!", הכוונה הייתה, האם לקחת את מתן להסעה ומתי לבוא ותמיד גם דאגת לשאול האם צריך משהו. רגעים אלו היו עבורך כמו אוויר לנשימה, ואני אסיר תודה על כך שילדי זכו ובעיקר מתן ששיחק אתך שח ודמקה ביומן האחרון.

גם בגילך המופלג, הסיבה היחידה בגינה החמצת יום עבודה הייתה טיול. במהלך השנים מצאתך לפנסיה, תמיד היו לך חברים שהיו יוצאים אתך לטיול אחת לשבוע. קבוצה של משוגעים לצומח, היודעים כל צמח וצמח, היכן צריך לפרוח, מתי ולכמה זמן. תמיד כשהייתי שואל אותך איך היה הטיול? היית אומר "היה נהדר".

במהלך הטיולים נהגת לצלם מאות תמונות של פרחים (בודדות מהן בפוקוס), ולשבת בבית על המחשב ולסדר אותן באין ספור תיקיות.

לולא נמצאת חיובי לקורונה היית כנראה עובד עד יומך האחרון, אבל גם כשהיית מאומת "סינג'רתי" אותך לשמור על מתן ולא נתתי לך מנוחה.

יש לי עוד המון סיפורים, אבל בפעם אחרת.

תודה על שהולדת אותי, חינכת אותי למעשים טובים, לימדת אותי ודאגת לי ולמשפחתי. מבטיח להמשיך לקבל "פקודות מהמפקדת" שלך ב-57 השנים האחרונות לדאוג לה ולעזור לה בכל מה שתזדקק.

הלכת כצדיק, ללא כאב, ללא סבל, ללא תלות באחר, בביתך וזאת תוך פתירת תשבץ, דבר שכל כך אהבת.

אוהב אותך וכבר מתגעגע

גלעד

אבא שלי,

לכבוד יום הולדתך ה-70 חיברתי חידון אודותיך. פתחתי את החידון בשאלות הקדמה שנועדו לבחון "האם אתה הבן או הבת של יואב?". השאלות היו:

האם אתה לא מסוגל לקרוא לאנשים בשמם הפרטי (בעיקר הקרובים אליך) ומשתמש בכינויים שונים?
האם הכינויים האלה מתפתחים באופן אסוציאטיבי עד שקשה להתחקות אחר המקור בסופו של דבר?
האם אתה מעוות מילות שירים באופן בלתי רצוני ו/או בהתאם לצרכיך?
האם אתה מעוות מילים וממציא משחקי מילים (מתנחמים יותר או פחות)?
האם יש לך תכונה לזכור פרטים חסרי משמעות לאורך שנים ולשכוח דברים חשובים שאמרו לך לפני רגע?

באופן לא מפתיע כל ילדיו של יואב ענו על כל השאלות האלה, או לפחות על רובן, בחיוב.

כן אבא, כולנו הילדים שלך. אמנם, נעמה כתבה על סבא ש"עושה בושות", לכאורה, אבל ככל שחולפות השנים אני מגלה איך כל כך הרבה ממוך קיים בי, קיים בנו. ואיזו גאוה זו!

לא היית איש של מילים רבות או שיחות עומק, אבל בדרכך שלך הורשת לנו את הצניעות, את נועם ההליכות, את המשפחתיות. ביחד עם אמא הקמתם משפחה לתפארת שהייתה למקור הגאוה והאושר שלך. ביחד הייתם, ואתם עדיין, הלב הפועם של המשפחה, הגורם המלכד והמאחד.

בסופו של דבר, לצד כל מילות השבח והסופרלטיבים שהושמעו ויושמעו כאן היום ובימים הקרובים, אותם הרווחת ביושר - על דמותך, אישיותך, ידיעותיך המקצועיות - בשבילי תישאר בעיקר האבא שלנו המצחיק - יישארו החיקויים, הקללות המקוריות, הכינויים, הקיטורים...

אני מאחל לנו שנמשיך להיזכר בך בחיך ובצחוק מתגלגל, שנמשיך להזכיר אותך באופן יומיומי בחיקויים ומשפטי מפתח שהם רק שלך ושלנו.

ותישאר הסבא הכי טוב בעולם שמאובב בנכדים שלו ושהם מאוהבים בו.

אני רוצה גם לומר לך תודה. תודה שהיית שם בשבילי ברגעי קושי בילדות. תודה שישבת שם על הספסל כל בוקר. תודה שלקחת אותי לטיול בשלג הגדול של 92'. תודה שקיבלת את שירי כאילו היא בתך שלך. תודה שהרעפת על הילדים שלי חום ואהבה. תודה שאתה אבא שלי.

דני פעם אמר שכשאמא ואבא מתחבקים הם נראים כמו פאזל... ועכשיו, עכשיו חסרה חתיכה מהפאזל! - אבל אבא, אנחנו מבטיחים לשמור על אמא ולהיות לצדה.

אני אוהב אותך אבא, וסליחה שלא אמרתי לך את זה יותר.

דורי

אבא

בערבית אומרים ש"מי שהשאיר אחריו צאצאים, בעצם לא מת..." המורשת שלו ממשיכה.

יש לי המון מה להגיד על אבא, יש לי המון מחסור שנוצר וגדל עם השנים. עוד לא מיציתי. אני רוצה להמשיך ולהגיד משפטים חסרי משמעות עם מישהו שמבין את המשמעות הנסתרת שלהם. לדבר על כדורגל ולשאול על מזג האוויר. להקניט ולהיות מוקנט בחן. להתגאות בתמי ובילדים, ולתת לו "חומרים" להעביר הלאה את הגאוה הזו. אני רוצה לקחת אותו שוב למסיק הזיתים עם המשפחה אצל ה"אחים" שלי. עוד המון דברים שלא הספקתי.

אבא היה האיש הכי שמח שהכרתי. לא היה לו הרבה, אבל היה לו הכל. עניין של פרספקטיבה בחיים. זו הברכה הכי גדולה שאדם יכול לבקש. גם כשהוא הזדקן, הוא נשאר צעיר ברוחו. לפעמים מאווד צעיר.

יש המון מה להגיד על חייו, אבל אני בחרתי להביע את התוגה בדרך שבאה לי הכי אינטואיטיבית, וכדרך הטבע - להתמקד באהבה שלו לטבע. (נראה עד לאן אצליח להגיע...)

אבא שלנו הלך לטיול והשאיר אותנו מאחור הוא בטח ראה שם איזה פרח ממול ועוד רגע הוא יחזור	אבא שלנו הלך לטיול והשאיר אותנו מאחור הוא בטח ראה שם איזה פרח ממול ועוד רגע הוא יחזור
אבא שלנו אולי מסתובב ליד איזה צבעוני בכרמל ואני פתאום מרגיש את הלב מתכווץ, נובל וקמל	אבא שלנו אולי מסתובב ליד איזה צבעוני בכרמל ואני פתאום מרגיש את הלב מתכווץ, נובל וקמל
אבא שלי הלך לטיול והשאיר את כולנו מאחור מהטיול הזה אני יודע אבא כבר לעולם לא יחזור	אבא שלי הלך לטיול והשאיר את כולנו מאחור מהטיול הזה אני יודע אבא כבר לעולם לא יחזור

עודד

החמוד באדם

הייתי אומרת לך בטלפון, ואתה היית מיד עונה. ידעתי שזה אתה. הרי ממך למדתי ככה לבטא אהבה. לימדת אותי שתמיד תאהב אותי ואמרת שאתה משוגע על אמא ועל כל אחת ואחד מאיתנו, הילדים שלך. ואחר כך הנכדות והנכדים שלך. ותמיד הזכרת שגם אמא כך מרגישה אלי. אלינו. היית מחבק ואומר לי שאני הבת הכי חמודה שלך, ושאני נהדרת ובאותו הזמן מבקש לא להפריע בשידור ספורט... אבא שלי, ללכת איתך בטיול היה קשה. עצרנו על כל פרח, ניצן, עלה, קן ציפור... היית אומר לי את השם ובאיזה שלב הוא: ניצנים, פריחה, פרי, זרעים. וכתבתי הכל בטבלה, ובגלל זה לא ראיתי אף פרח, עד שקנינו לך טייפ קטן. רשם קול במקום הרישום הידני שלי. היית מספר לנו לפני השינה בבית הילדים, סיפורים על פיל חכליל, שטייל בכל המקומות בהם טיילת אתה, ומצא פרחים, קינים של גידרון וחרדון צב, בדיוק כמוך. וכשהלכת למילואים שלחת לנו אותם על גלויות ואמא הקריאה. היית לגמרי מסור לאנשים שאהבת ולדברים שאהבת לעשות. וזו היתה המתנה שנתת לי לחיים. למדתי ממך להתמסר למה שאני אוהבת, ולא משנה מה יגידו. לא משנה מה אתה תגיד. היית גאה בי. לפעמים מבלי לדעת מה מעשי. מגיע להופעה שלי או לבצפר של הבנות שלי ומיד מוצא מישהו לומר לו - **זאת הבת שלי**. כזה היית, רץ לכל קצוות הארץ כדי לראות פריחה של חלמוניות או סחלבים או מיני שום נדירים. קופץ משמחה, כשאתה מזהה פרח נדיר במקום שכוח אל, או כשנולדת לך נכדה (או נכד). מתרגז כשמפריעים לך לראות ספורט, או כשמכריחים אותך לצפות בחדשות מלחמתיות מלחיצות... תמיד קצת ילד. ותמיד משאיר אותי ילדה. מצטט לי מילים שאמרתי בגיל שנתיים בכל יום הולדת, מזכיר לי את שמות הצמחים בלטינית שלימדת אותי ואיתם קיללתי את ילדי הגן, וקורא לי בשמות חיבה שרק אתה ידעת להמציא. כשהיינו בהר מירון, בבוקר מלחמת יום הכיפורים, לקחת אותנו לטיול במערת פער, בסאסא. עודד היה על הכתפיים שלך, גלעד ואני התרוצצנו, אספנו תפוחי אליהו לאוסף שהיה לנו. ירדנו ברגל מהבית. ואני זוכרת אותך, מביט לשמיים, הייתי בת שבע, האדם הכי מבוגר בסביבה מלבדך. אמרת: **הדסי אני לא יודע יש יותר מדי מטוסים בשמיים בשביל יום כיפור**. **בואי נחזור הביתה**. חזרנו מהר. למחרת הלכת למלחמה ואנחנו חזרנו לקיבוץ. לא שכחתי אף פעם את הטון הזה שלמרות כל השטויות שידעת להגיד, הבהיר לי, שאתה סומך עלי. כן. וסמכת עלי בכל מיני דברים. למשל לימדת אותי להכניס שמיכה לציפה בבית הילדים, כדי שלא תצטרך לעשות "עבודת פרך" כמו שכניית את זה. היית מפשר ביני ובין אמא בגיל ההתבגרות, לוקח אותי לטיולים ארוכים ומספר לי כמה היא משוגעת עלי, ואז שוב כמה אתה משוגע עליה ביחוד כשהיא כועסת. אוף. זה היה מעצבן... היית נדיב כל כך אבל תמיד שמרת על הזמן שלך, עצמך. לעולם שלך. היו לך ידיים חמות גדולות וכבדות שמרפאות כאבי ראש ומנחמות, ואתמול כשנפרדתי ממך הן היו קרות. רפויות. אז ידעתי שהלכת מהגוף. שזה כבר לא אתה רק קליפה. והרגשתי אותך סביבי והרגשתי אהבה והכרת תודה שזכיתי לאבא כמוך שכולו אהבה. שלימד אותי להיות אני בעקשנות וגם להסתפק ולשמוח במה שיש לי, שהצחיק אותי ומצחיק אותי עדיין. אני אוהבת אותך אבא. הייתי אומרת. אני יודע. היית עונה. גם אני אותך. חמודה שלי, ועכשיו תכיני קפה גם לעצמך.

הדס

עץ השקד של כרמלה וניסים אוחנה פורח במלוא תפארתו, וילדי גן אורן נרגשים לראות, להריח ולאסוף את הפרחים שנפלו למשחק בחצר.

מנקים מחסנים במשתלה מוכרים במחירים זולים במיוחד כלי בית: כוסות, מגבות מטבח, סכו"ם, מפות, קופסאות פלסטיק ומתכת, סלי כביסה ועוד... עד גמר המלאי.

תמונת השער: ילדי גן חצב מבשרים את האביב בכרמל.

ריסוס ביגור

פגישה עם מנהלת הקהילה 27.2.2022

מוזמנים: **גלי גורביץ, רויטל קינן, ערן לרנר**

הישיבה התכנסה בעקבות ביצוע ריסוסים בחומרים מזיקים לבריאות (ראונדאפ/גלייפוסט) במרכז הקיבוץ (עיגול) בניגוד לנוהל שהתקבל למניעת ריסוסים במרכז הקיבוץ.

הוחלט להמשיך ולפעול בהתאם לנוהל האוסר על ריסוסים בחומרים מזיקים במרכז הקיבוץ וביצוע ריסוסים רק בשטחים במעטפת הקיבוץ (עוקף/תעלות וכו').

רק עובדי נוי מורשים יוכלו לרסס לאחר קבלת הנחייה ממרכז הנוי על מיקום/שעות/הודעה לציבור/סימון - כרשום בנהל.

בהתאם לנוהל לא יינתנו חומרים וציוד ריסוס לחברים פרטיים, והנוי לא ירסס בגינות פרטיות. ענף הנוי יפעל לקידום גינון בר-קיימא למען חסכון במים ומניעת הצורך בביצוע ריסוסים.